

Arrest

nr. 82 982 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 3 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 december 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 21 december 2011, nr. 72 375).

1.3. Verzoeker diende op 26 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 februari 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 24.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 17.10.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 28.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 26.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene deze voorgehouden vluchtmotieven probeert te staven met drie attesten van de burgemeester van Artimet en twee attesten van de burgemeester van Aratashen. Overwegende dat deze attesten een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en bijgevolg niet als nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene tevens handgeschreven getuigenissen van werknemers voorlegt, alsook kopieën van de paspoorten van deze werknemers. Overwegende dat ook deze getuigenissen een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen. Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn Grieks visum voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij dit visum heeft ontvangen op 02.02.2011. Overwegende dat betrokkene dit visum bijgevolg reeds kon voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd:

“(...)”

Terwijl,

Officiële attesten afgeleverd door de bevoegde overheid, niet kunnen worden bestempeld als hebbende “een gesolliciteerd karakter”;

Dat deze stukken immers geen privé-geschriften zijn, maar uitgaan van een administratieve overheid, die dus gebonden is aan bepaalde regels, ten einde een of ander feit of akte te kunnen bevestigen;

Dat dit geldt voor het stuk 1 waarin bevestigd wordt dat G.(...) A.(...), overleden is op 28/11/2010 ten gevolge van een schot, dat op hem werd afgevuurd op 19/11/2010;

Dat ook stuk 2 niet als “gesolliciteerd” kan worden afgedaan, nu het gaat om een medisch attest, waarin een aantal medische feiten worden opgesomd, relevant voor de grond van de asielaanvraag;

Dat ook de stukken 7 tot en met 10 officiële stukken zijn, waarin wordt bevestigd dat de verzoekende partij wel degelijk een bakkerij uitbaatte, dat hij 7 personeelsleden in dienst had, dat G.(...) A.(...) financieel betrokken was bij het uitbaten van de onderneming en dat deze daarnaast Directeur was van een bedrijf dat toebehoorde tot de familie GRIGORYAN;

Dat de verzoekende partij verwijst naar de feiten, zoals deze geresumeerd werden in de beslissing van de commissaris-generaal: “In de zomer van 2008 start u uw eigen broodbakkerij in Aratashen. Daarvoor krijgt u financiële hulp van G.(...) A.(...), de schoonvader van uw nicht. Hij investeert één miljoen dram in uw zaak. A.(...) is financieel verantwoordelijke bij Ara & Aytseninik, het bedrijf van de vrouw van generaal Manvel Grigoryan. De winst van uw zaak verdeelt u onderling met A.(...).”

Op 19 november 2010 wordt A.(...) neergeschoten in zijn auto. Hij wordt overgebracht naar het ziekenhuis van Yerevan waar hij op 28 november 2010 overlijdt aan zijn verwondingen.

Op 2 december 2010 komen handlangers van Grigoryan u meenemen van uw bakkerij naar het pensionaat van Grigoryan. Daar krijgt u van de generaal zelf te horen dat A.(...) veertig miljoen dram schulden heeft bij hem, omdat hij geld verduisterd heeft in het bedrijf van zijn vrouw. Aangezien de generaal weet dat A.(...) in de winst van uw zaak deelt, draagt hij u op de schulden in zijn plaats terug te betalen. U krijgt daarvoor twintig dagen de tijd. Als u hem ervan probeert te overtuigen dat u niets met de schulden van A.(...) te maken heeft, slaan zijn handlangers u in elkaar. Daarna wordt u teruggebracht naar uw bakkerij.

Onmiddellijk daarna gaat u naar huis, waar u het incident met uw vrouw bespreekt. Jullie komen tot de conclusie dat jullie A.(...)s schulden niet kunnen terugbetalen en beslissen het land te verlaten.”

Dat de stukken, die de verzoekende partij thans overlegt, deze feiten eenvoudigweg bevestigen;

Dat de verzoekende partij er trouwens op wijst dat krachtens het “Handbook on procedures and criteria for determining refugee status” (nr. 205) de beoordeling van de feiten en van de bewijzen in elk dossier zal verschillen al naar gelang de omstandigheden van de zaak (Vluchtelingen — een overzicht, Dirk VANHEULE, p.218), zodat er geen algemene regel geldt voor weze het “gesolliciteerde stukken”;

Dat het de vluchteling niet kan ontnomen worden bij een officiële instantie, via tussenpersonen, documenten te bekomen, die de feiten aantonen, waarvan de vluchteling het slachtoffer is geworden; Dat de nieuwe gegevens dienen aangezien te worden als nieuwe bewijzen voor feiten, die reeds als grondslag dienden van de eerste asielaanvraag en die de verzoekende partij niet kon overleggen tijdens de eerste asielaanvraag, omdat zij nog niet in haar bezit waren;

Dat de nieuwe stukken relevant zijn, nu zij de feiten, die de verzoekende partij had ingeroepen, effectief aantonen;

Dat bij de evaluatie of deze nieuwe stukken ernstige aanwijzingen uitmaken van het bestaan van een gegronde vrees, de Dienst Vreemdelingenzaken niet mag overgaan tot de beoordeling van de vraag of die aanwijzingen de erkenningsaanvraag ook kunnen gronden;

Dat deze evaluatie enkel kan gebeuren door de Commissaris-generaal;

Dat de bestreden beslissing op een foutieve wijze werd gemotiveerd en dat de in het middel aangeduide wettelijke bepalingen werden geschonden door de bestreden beslissing;

Dat tevens het bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden, nu er geen aanleiding meer toe bestaat tot toepassing van art. 71/5 van het K.B. van 8/10/1981;

(...)”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een

onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet had aangebracht zodat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag 2 attesten van de burgemeester van Aratashen, respectievelijk van 4 november 2011 en van 5 januari 2012 neerlegde, 3 attesten van de burgemeester van Artimet, alle van 7 december 2011, en 4 handgeschreven getuigenissen van werknemers van betrokkene met kopieën van hun paspoorten. Verzoeker legde tevens een kopie neer van pagina 6 zijn reispaspoort waarin een Grieks visum was aangebracht dat op 10 december 2010 in Moskou werd afgeleverd. Naar aanleiding van zijn gehoor op 31 januari 2012 verklaarde verzoeker het volgende: *"In mijn 1 AA heb ik mijn probleem verteld. Ik heb meerdere documenten om aan te tonen dat ik niet terug kan naar Armenië. Ik leg een kopie voor van pagina 6 van mijn paspoort. Het originele document is achtergebleven bij de smokkelaar Sarkis. In mijn paspoort is een visum voor Griekenland, (afgeleverd door de ambassade van Griekenland te Moskou) het was de smokkelaar die voor het visum zorgde, afgeleverd 10-12-2010 en geldig van 12-12-2010 tot 12-01-2011 (15 dagen geldig) Het is de eerste keer dat ik pagina 6 voorleg. Ik heb deze pagina ontvangen op 02-02-2011 door een onbekende Armeniër. Mijn moeder had deze brief meegegeven vanuit Armenië. Ik ga aan mijn moeder vragen of ze eventueel nog kopies uit mijn pas in haar bezit heeft. De eerste pagina van mijn pas (kopie, recto-verso) heb ik voorgelegd op het CGVS na mijn interview. Ik heb deze niet meer in mijn bezit.*

Ik leg een brief voor met namen van de personen die voor mij hebben gewerkt. Ik leg 4 getuigenissen voor van mensen die voor me hebben gewerkt. Ze kunnen getuigen dat A.(...) een vennoot van me was. Ik leg 1 attest voor van de Burgemeester "M.(...)" van Artimet om aan te tonen dat mijn vennoot A.(...) vermoord werd. Eén brief om aan te tonen wat het verwantschap is tussen verschillende personen tewerkgesteld. A.(...) G.(...) heeft gewerkt heeft als directeur voor het bedrijf "Ara et Aytsemnik" tot 18-11-2010 bedrijf N.(...) G.(...) is de echtgenote van Manvel Grigoryan en eigenares van bovenvermeld bedrijf. Een brief om aan te tonen dat ik geen klacht kan neerleggen bij het gerecht en de politie. K.(...) G.(...) (de zoon van Manvel Grigoryan) Werkt als burgemeester te Edgmiatsin N.(...) G.(...) (de dochter van Manvel Grigoryan) werkt als rechter te Edgmiatsin De documenten vermeld op het ontvangstbewijs heeft mijn moeder meegegeven aan G.(...) (naam onbekend) Ze was op vakantie in Armenië. Haar man G.(...) heeft me deze documenten overhandigd in het station van Antwerpen in 01-2012.

Als ik terug moet naar Armenië zal ik vermoord worden alsook mijn familie worden door Manvel Grigoryan. Mijn partner A.(...) G.(...) is a vermoord. De zaak is gesloten. Er werd vermeld dat mijn vennoot zelfmoord heeft gepleegd. Ik ben ervan overtuigd dat hij werd vermoord door Manvel Grigoryan. Als ik terugkeer zelfde waarschijnlijk hetzelfde overkomen."

3.6. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van het neergelegde Griekse visum gesteld dat verzoeker verklaarde dat hij dit visum had ontvangen op 2 februari 2011 en hij dit bijgevolg reeds kon voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Met betrekking tot de neergelegde brieven en attesten wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven en de neergelegde attesten en getuigenissen een duidelijk 'gesolliciteerd karakter' vertonen waardoor ze niet als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel kritiek levert op het standpunt van de gemachtigde van de minister ten aanzien van de neergelegde brieven en attesten en de overwegingen met betrekking tot het Griekse visum ongemoeid laat, waardoor het motief dienaangaande gehandhaafd blijft.

3.7. Het begrip "*nieuwe gegevens*" van art. 51/8 van de vreemdelingenwet heeft niet louter betrekking op bewijsmiddelen, maar ook op de inhoud van die gegevens (RvS 19 april 2006, nr. 157 660). De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet

worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

3.8. Verzoeker beweert dat officiële attesten, afgeleverd door de bevoegde overheid of attesten die medische gegevens bevatten niet kunnen worden bestempeld als *“gesolliciteerd”*. De Raad merkt echter op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de stukken zouden uitgaan van een bevoegde officiële instantie, *in casu* de *“burgemeester”*, of dat de stukken geen medische gegevens zouden bevatten, doch enkel wordt besloten dat deze documenten geen ernstige aanwijzing inhouden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van het lopen van een reëel risico op ernstige schade omwille van hun *“gesolliciteerd karakter”*. Verzoeker dient inderdaad te worden bijgetreden waar hij stelt *“dat er geen algemene regel geldt voor weze het ‘gesolliciteerde stukken’”*. Er moet inderdaad worden vastgesteld dat er geen vastomlijnde omschrijving bestaat van het begrip *“gesolliciteerd”*. De Raad dient, bij gebrek aan een wettelijke definitie, na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling binnen de grenzen van de redelijkheid is gebleven. Wat het gesolliciteerd karakter van de neergelegde documenten betreft, merkt de Raad op dat verzoeker zelf bevestigt *“dat het de vluchteling niet kan ontnomen worden bij een officiële instantie, via tussenpersonen, documenten te bekomen, die de feiten aantonen (...)”*. Hiermee geeft verzoeker aan dat hij de documenten heeft opgevraagd in een poging om zijn relaas te staven, wat het gesolliciteerd karakter van de stukken mede onderstreept. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker geen documenten zou mogen opvragen, maar overweegt enkel dat de neergelegde stukken omwille van hun gesolliciteerd karakter geen ernstige aanwijzing inhouden van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, wat in het kader van de *prima facie*-beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk kan worden bevonden.

3.9. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, gaat de gemachtigde van de staatssecretaris niet over tot een beoordeling of de aanwijzing *“een erkenningsaanvraag ook kunnen gronden”*, maar beperkt hij zich tot de vaststelling dat de neergelegde documenten niet als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.10. Er werd geen schending van artikel 51/8 aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Aangezien een correcte toepassing werd gemaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het bevel, dat in uitvoering van artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit werd afgeleverd, met een onwettigheid is behept.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN